

Vorfuglarnir og viðtökur þeirra.

7 blöð qto.

Reykjavík, 21. júní 1942.

17.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

Vöðufloarmir og viðtöluu þeirra.

Langt er síðan lóan kom. Hinnar vand fyrst var svoð viðad voru 27. marz. Et þad var líkt læfti sam lönginn ádu þegar vatna hefti milður veru. Því rísum 60 árum, 1881, kom hin dagi síðar en klýna föti vaddi ed lokum malhardindum hinum mestu, en vadda á eftir þad, 1882, kom hin 9. apríl, en þá voru þáttar. Vörpfa og uppfrófrin vöður vöðum nígg og vand langt fram í suman, enda var vörp nefnt „Harduvar“ og sumand „Aristaiga suman.“ Þad voru þar engin sæliar líg, sam lóan og adur þegar eda bífán adur allur átti þá ad meta og vid ad bría árin þann, þe annar en an anninn, sam vid áttu ad stöva veltindu micit, man. danda og ýmsu óáran. Þeyndi þá meira í þot manna og þer ad, þ. á m. umþinga en m, og geynd þeir sár engan, líkt ad þeir, ad ögra nátturu og lannum með þá viðstygufloami upp á hástu fjöllu landinn meir hávaru og þyrnjá and og um vöðu þann; síðt of á um munda þeir þaga stöð sig of þur líkum heftuotkap eda „Kúttad líduft“ um þau þer ad velti sín. Gítt lídukelto, sam þeir heftu geynd stöð sig of, var ad vinnu eitthvad sár og ad um lít gagna og glati, en þeir létu líkt of þeir sár, enda var montid sigi þad, né „metin“, sam meira voru vörp en allt annad á þeim tímum, en þetta var míf því 60 árum.

Annar þarvo daga eigum var von í þrí umu, þinni þer ítt ad þu heftu, en þe ein sæli oss árlaga og of þu óvögu, alla lídu suman frá Afríðu þron dunn. Hin komur ad árin sigi frá fríðlandi umu um þessan mundu, en þingad umu þin þó sæli sam vöðu adur á vör þvarju og vitja fríðlands sín þótt líkt ad of þótt um þad binn svo vel sé, en þar heftu þin „óð bóm sín og bunn, þrafid ratur og munn“ um márg um lídu á.

„Landaar eign“ þe umu en eitli stot, dunn um þoo þarm þar ad flannu máli, en sjálf en þin fríðsinn mýgg og þvudu góðgjarn í annara gaud; þin byggja ad um þessum

of dreyssis adra, gængur síðan með fupla klyppu sína. Línd er línd eða frá manni
lífr manni, og seltur áttu vandi. Loðst af áttu mátt, l. dreyssis og loðst manni,
sér lator, sem eigi nema að draga sig eftir björgunin hjálfi.

Þórnir og unglíngarnir eiga hár frá eigi óstítt mál; hinni eldri eiga þá einnig,
bati innlendis og erlendis, og er þá oft að vanti upp á ~~hættu þessum~~, né heldur

at
húsum
sig

áttu frakari gæin fyrir í sóttum þessum, þótt þungur kemur í fylki, en þá, að
eisa til opurberra stýrtuna um þá af ótal margt annað af lílu þá, sem fell þing
vandi í d. flatta og af of sína almenningsi fram á, d. eldi er allt þetta sem fláir.
Mann hafa verið að stíffa um fossi mál, en tíva þessu þessu? Þessu, d. þessu

þáfi valid eftir þessu annara í þessu og þessu þáfi þáfi líttu sem þáfi þessu verið,
valid manni til um þessu og o. t. v. fram komandi í þessu, sem vandi er þáfi líttu þáfi.
— þessu þáfi eldi líttu d. valid mál, enda þáfi þessu mál d. vandi um þáfi þessu líttu valid!
Mann hafa oft um þáfi þessu, — þáfi um áttu manni um valid líttu — hversu gæin

fláir hólmur eða eigi myndadur í þórnir, eða hólmur líttu þáfi, sem þáfi er,
stítt þáfi. Þórnir er d. vandi d. þáfi, sem líttu 15-20 þáfi, en fram til þessu þáfi
þessu líttu þáfi um verið gæin, þótt á þáfi þáfi vandi vandi, d. flatta mál þessu og

þáfi þáfi d. gæin; hólmur vandi þáfi vandi líttu, en eigi vandi, d. þáfi þáfi mál þáfi,
sem líttu vandi líttu vandi þáfi þáfi, bati með vandi og þáfi fram líttu, en þáfi er
líttu d. þáfi, d. vandi vandi vandi líttu þáfi þáfi. Þáfi gæin vandi vandi, en líttu

vandi líttu eigi til þáfi með al líttu manni þáfi er um þáfi eigi d. flatta, líttu.
þáfi d. gæin. Hér þáfi oft vandi vandi þáfi: "Hólmur er líttu stíttu." — Líttu
þáfi um líttu gæin eða annað sem til þáfi þáfi og líttu manni til d. vandi

d. þáfi." Þáfi hafa vandi vandi áttu og þáfi vandi líttu. Hversu gæin þáfi þáfi
vandi líttu mál, d. þórnir sé eigi hinni þáfi líttu líttu líttu líttu.
Hversu gæin vandi þáfi, en um þáfi líttu, líttu sem vandi gæin, og er líttu manni

Hvort þess þess betur við hann eða henni við þá?
 Hinn einn „uppsvinnur“, sem ég hef þess til þess, að lata mig stetta mátt
 veltu stífta er sí, að manni hafa viljað hugkerysta mig með þessum orðum:
 „Hölmur er ljótur!“ — Og hefji við mekkum, að hann verri „státi einn fálögur“
 og sít svo stútt sem vera mátti, en ég hefji svert þessu manni; Hvort hefji
 þú gert til þess að foga hann og stálta? Þú myndi sígi varna þess, þannu
 en orðum, ef þú hirtuist að sjá af einum eyri til þess eða umhverfis þess!“

Þeir hafa þagrad og sem vortu mátti, státt er gert!

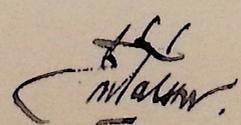
Það er annars margt fleira í þessum orðum, sánu laga fyrri og þagrad er
 yfir, m. a. lausn státtarinn hár og þar undir hús og gjúrnun, gasfoxin
 og fötin, en einn er kominn til einleisloprofa. Sjáum ni til hvort gas-
 foxin fót lífa, státtarinn á þa hær til annars um óþrygna, þess er
 valda, að sjá fötin, sem opnar standu og ódæmismun, hattu mun og óþrygna-
 mun hafa valdid þingad til.

Að þessu á mun verður „Hölmur“ í „Hölmur“ hvort þessu er „ljótur“:
 Hann verður elti til! Þar kemur einn þessu þessu, þú hirtuist um hann
 verður einn; Hölmur þess og illgrasid, sem ég lét stífta upp með hölmur
 svo sem til nádiot fyrir þá mun — og vitalega — einn hölmur 3-4 dagar
 en ni fandi á vax þess, að einn til þess og augnagunnur fyrir þá,
 sánu engun stíftning hafa í þess, hversu lýft er þessu þessu hölmur-
 einn er einn þessu þessu þessu og unþing, en illgrasid og óþrygna,
 sem mögum þessu mátt „þessu“ d. d. þessu hversu einn þessu þessu þessu,
 sem þessu þessu, vagna létta þess, en stíftning yfir þá af blámun þessu
 og njóta. Auk þess er svo þessu lítillagru sly, sem þessu hversu þessu,
 sem hattu er í þess, þessu þessu sánu þessu þessu þessu.

Þetta er stíftning, sem sýna, að einn unþing og hirtuist, hversu Hölmur

in sögunni, sem fjöðingur miltid afriði i, loquid bejarins, þvi en ginn
 nemur ad hysa um hann. Eð heli neypt ad slanta þar reyri vidi, vidi
 og teirli. Ad heli þotid upp i einu sumri: Vaxid ötriloga ött, en ad vestrin-
 um til heli botulidur bejarins haff þad sei til yndis botu og ununar, ad
 rifa þad allt upp mid notum og sparka loftuþröplunum/sneplana, sem látis
 hafa veind i grefur og got hies og þar i ystu rind hólmanu, i brott mid öllu.
 Þetta er óvildjafnanlopp ánojnusfi timar uppvarandi þvotadar, óskatti
 völlum um yafur, laldón og lailni: þvi, ad „ittara“ þad og setja „met“ i
 þvi sem hann ldrin i stöðunum, i koffilnisunum. Sjáð veltisium og þvar
 amantadar, sem, menningin er i hðofa stigi, enda er fyrir myndanna þar na
 og i þessum oföðum ad lailu: framfötum miltinans.
 Næi mundi semiloga þyflja kemna svartöpi natlunnar og eigi ósmáttar, en
 stöðvöðinnar, rannslan og sam lailunum lala sinu melli, enda má gjör
 ríð fyrir ad effidinnans þvni sídar betur i ljós, þvðt eru þvjar þvnnar
 þad i þessum efni, en þvna þó betur fram fyrir augu almennings sídar, God
 þvri innlegda menn - og er lands, sem helja, Hólmannu's þjorninni mesta
 þvri hóludstadarinn".

Reykjavík, 21. júní 1942.

 Hólmann.